

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

(Nadaljevanje.)

Drugo jutro je bila zelo gosta megla. Vsi so se držali pusto. Tako na vse vpliva megla. Bilo je zelo dolgčas.

Popoldne se je začela megla dvigati nenavadno hitro. Preje nego bi si mislili, je posijalo zlato solnce. Bili smo zelo veseli. Z meglo je izginila tudi slaba volja. Popotniki so se začeli razgovarjati in uganjati burke.

Večer smo imeli kino na krovu. Predstave so bile na vsak lep večer od devete do desete ure. Včasih celo dalje časa.

Bilo je torej okrog desete ure. Predstava se je že bližala k koncu. Kar zagledamo zelo oddaljene lučke. Vsi radovedni hitimo na sprednji del ladje, da bi bolje videli. Čez deset minut smo se že toliko približali, da smo videli suho zemljo. To je bila Mesina. Celo uro smo se peljali mimo. Bilo je zelo lepo videti. Neštete lučke so migljale na suhem, na morju in ob obali. — Nekako ob pol dvanajstih smo zagledali ognjenik Etno, a samo od daleč. Etno same prav za prav nismo videli, ampak njen rdečkasti dim, ki se je valil iz žrela. — Noč je bila lepa, polno zvezd je bilo na nebu. Rdečkasti dim se je čudno odražal od neba.

Drugega dne ob eni popoldne smo dospeli v Patras. Nasproti so nam prileteli trije zrakoplovi in nas začeli obkroževati v ozkem loku.

Pristanišče v Patrasu je majhno in plitvo. Zato smo obstali nekoliko metrov pred pristaniščem. Patras je za morske strani zelo lep. V mestu samem pa žal nismo bili. Od ladje pa do obale so vozili popotnike majhni, zelo majavi čolnički. Malo se premakneš z mesta in že si v vodi. Seveda so ljudje tam navajeni, mi pa nismo bili. Papanu prime večkrat nekaj krč: če bi ga napadel v čolnu, bi se čoln prekucnil in mi bi se neprostovoljno kopali. Ostati smo morali torej na ladji. Sicer pa je nas prišlo obiskat mnogo ljudi iz Patrasa. Prodajalcev sadja, sladkorja in raznih drugih stvari je bilo zelo mnogo. Nekateri so znali angleško, drugi pa samo grško. Med njimi je bil tudi neki prodajalec, ki je prodajal želve, žive želve. Imel je velike, male, črne, svetle in lisaste. Takoj se je zbralo krog njega polno radovednežev. Grk vzame želvo v roko in jo pomoli nekemu vsiljivcu pod nos. To vam je odskočil! Drugi so se mu smejali, a bili niso mnogo boljši od njega. — Papa nam

je rekel, da gre malo gledat, ker ga zanima. Mama in jaz sva pa gledali pisano vrvenje na obali.

Ni še preteklo deset minut, kar prihiti papa k nama. Ze od daleč je vpil: »Uganita, kaj imam? Nekaj imenitnega, izvrstnega!« — »Pa menda ni kupil kake želve« sem si mislila. Moja slutnja se je uresničila. Papanu je ves obraz sijal od zadovoljstva, ko je privlekel iz žepa dve majhni želvi. Takoj je bilo vse polno ljudi, ki so se gnetli okrog nas. Vsak je hotel malo potipati želvo in si jo od blizu ogledati. Kar se ena od njiju iztegne ter obleži kakor mrtva. Papa hitro poišče onega trgovca z želvami in mu jo pokaže. On se nasmehe in reče, da gre staviti, da ni mrtva. Vzame jo v roko in jo malo povalja po tleh. Res, kmalu se je začela gibati in že je bila kakor poprej. Papa ga je prosil, naj jih vzame nazaj, da bo rajši kupil malo večje. Trgovec je privolil v to in kmalu smo imeli dve večji želvi. — Sedaj je bilo vprašanje, kam naj jih denemo. Papa je imel pločevinasto škatlo, v kateri so bile prej smotke. Napravil je več luknjic, da bi želvi lahko dihali. Vprašali smo trgovca, kaj jedo. Zelve jedo zelo malo. Včasih zadostuje listič salate za ves teden ali pa celo za štirinajst dni. Jedli sta tudi kruh in krompir. Kar čudili smo se, kako sta mogli izhajati s tako malo hrane.

Še isti večer ob devetih smo se odpeljali. Noč je bila zelo temna.

Morje je bilo precej valovito. Povsod so se videli prestrašeni obrazi sopotnikov. Ladja se je močno gugala. Nekaterim je bilo slabo. Pozabila sem preje povedati, da smo imeli na parniku tudi bolnišnico. Tu je bilo več postelj za slučaj hujske bolezni. V našem razredu sta bila dva zdravnik in ena sestra. — Neki gospej je bilo zelo slabo. Bruhala je kri. Zdravnika sta se že skoraj bala za njeno življenje. Bila je že tako slabega zdravja, guganje ladje ji je povzročalo še hujske bolečine.

(Konec prihodnjic.)

CVETKE.

V lepo pomladno jutro sonce sije toplo, v mehki zeleni travi tri cvetke venčke odpro.

Prva žareče je rdeča, druga kot čisto nebo, tretja kot snežec je bela, te sem jaz najbolj vesela.

Mimica Ibovnikova, Bled.